

Kristi himmelfartsdag.

10.00 i Ulfborg kirke:

257 *Vaj nu Dannebrog på voven*

261 *Halleluja for lysets drot* (mel. Op alle som på jorden bor)

832 *Du forsvandt ind i skyen*

-

321 *O kristelighed*

Efter nadver 251 *Jesus himmelfaren*

260 *Du satte dig selv i de nederstes sted.*

Himlen sænket er mod jord

I dag på Kristi himmelfartsdag må vi hellere komme på en flyvetur. Så vi hæver os fra jorden, stiger op over de ny udsprungne rhododendroner og de lysegrønne bøgeblade og ser Danmark under os. Vi fortsætter ud over Vesterhavet mod nordvest, ser den blå Nordsø brede sig under os.

Under os aner vi de atten små grønne smaragdøer færøerne, og vi fortsætter.

Lige indtil vi ser vulkanøen Island i det fjerne. Så begynder nedturen og vi lander lidt uden for en lille landsby i den islandske forfatter Jon Kalman Stefansons vidunderlige novellesamling ”Sommerlys, og så kommer natten”.

Byen beskrives som en lille landsby, hvor der er en snes parcelhuse, tegnet af åndsforladte arkitekter, der er en Brugs, et slagteri, et mejeri og en trikotagefabrik.

Det særlige ved denne lille landsby er, at der ingen kirke er. Der er heller ingen kirkegård eller for den sags skyld en præst. Og det synes Solrun, den lokale skoles inspektør, er ærgerligt. For på en kirkegård vokser der træer, der sidder fugle i træerne og de synger. Solrun har forsøgt at samle underskrifter sammen i landsbyen for at få lavet en kirke, en kirkegård og få en præst, men med tretten underskrifter rækker det hverken til en kirke, en kirkegård og da slet ikke til en præst.

Ti af landsbyens beboere nærmer sig de hundrede år, det er som om døden har glemt dem og man hører dem fnise og pjatte om aftenen, når de spiller minigolf på plænen bag plejehjemmet.

Ingen har fundet en forklaring på denne høje gennemsnitsalder. Nogen mener det er maden, den friske luft, synet på tilværelsen eller måske bare den lange afstand til både kirke, kirkegård og præst.

Instinktivt har man måske ment, at ved at skrive under på en kirkegård, så underskriver man sin egen dødsdom og kalder ganske enkelt på døden. Og hvem vil gerne skrive under på det?

I denne landsby sker der det, at direktøren for den ellers så driftige trikotagefabrik, en dag begynder at drømme på latin.

Dette driver ham til at efterlade en smuk kone, børn og et komfortabelt liv for at studere latin i Reykjavik.

Han er besat af det gamle sprog og derfor ofrer han alt, familie og livsværket trikotagefabrikken, for at kunne købe dyre antikvariske bøger på latin om verdensrummet.

På byens posthus lander den ene dyre og originale antikvariske bøger af Kopernikus og Gallilæo på latin efter den anden.

Alle spurgte ham og forsøgte at tale ham til fornuft: Hvad er det dog du gør med dit liv? Du formøbler alt væk, du tømmer bankkontoen, du mister huset, du spilder dit liv – tænk dig om! Og han smiler og siger noget til dem på latin, som ingen forstår.

Men nu bor han alene i et lille kulsort lille hus, overstrøet med prikker afspejlende stjernebilleder. Huset har et lille vindue, hvor der hver aften stikkes en kikkert ud for at studere nattehimmels stjerner.

Astronomen, som han nu bliver kaldt, bor i et hus der ser ud som om et stykke af nattehimmelen var faldet ned på jorden.

Nogle spørger også astronomen, om han har set et glimt af Gud, men astronomen taler ikke om Gud.

Måske er det fordi stjernerne aldrig lader et menneske i stikken, men det samme kan man da vist ikke påstå om Gud? Stjernerne er evig tæt på når man er faret vild en kulsort nat – eller i sit liv.

Men astronomen er på mange måder faret vild i sit liv med sit stjernekeggeri og flugten ind i gamle bøger. Ikke at der er noget i vejen med gamle bøger. Jeg har her i dag læst op af endnu ældre bøger.

Men det er som om stjernerne er tættere på på end hans egen familie, der er gået i opløsning.

Efter mødet med stjernerne er det som om familien og andre mennesker befinder sig længere væk end planeten Mars og ingen rumskibe ville kunne fange dem igen og ingen bro ville kunne bygges derud.

Og måske findes største afstande findes ikke mellem stjerner, men mellem mennesker.

Vi forlader den lille landsby på Island og driver tilbage til Danmark igen.

Her møder vi en lille dreng, Frederik. Året er 1892. Som 9 årig bliver Frederik sendt til Thyregod for at gå i skole hos sognepræst Laurids Feld. Når man er så langt

hjemmefra som nårig er det som at flytte til en anden planet.

Men her hjalp stjernerne den unge Frederik B. S. Grundtvig. De mindede ham om hans gamle barnepige, som en gang sagde til ham, at uanset hvor han var i livet, så ville Jesus altid være der for ham som en stjerne. For han var faret til himmels for at kunne være hos alle, og ikke kun nogle få venner på jorden.

Og netop det, trøstede den lille nårige Frederik – og førte, sammen med andre begivenheder i Grundtvigs liv sidenhen til en af de kendteste julesalmer: *Dejlig er den himmelblå*.

Denne dejlige julesalme handler om Jesus som himlens stjerne, der blev sænket til jorden for at få himlen ind i os. Den fortæller, at Gud og Guds rige ikke findes i fjerne stjerner, men i barnets øje og i livet med og for vor næste.

Det var det, som Jesus forkyndte og som vi har fået at vide, at vi skal vidne om.

Og det har vi så gjort i små 2000 år og vi har bygget kirker, anlagt kirkegårde og fået præster, som kan få os ned på jorden igen og lærte os at se vores næste, når vort blik flakser lidt for meget rundt i verdensrummet som den islandske astronom kom til i den lille flække på

Island, hvor der hverken var en kirke, kirkegård eller præst.

I gamle dage fandtes der den skik i nogle kirker, at hejse en Kristusfigur op i loftet og så sænke en kurv med kager og søde sager ned i stedet.

På den måde kunne man se og sanse, hvad ordene forkyndte. Kristus er steget op og har delt gaver ud i form af omvendelse og syndernes forladelse.

Man kan også sige det på den måde, at med Kristi himmelfart giver Jesus os jordforbindelse i de ord.

For han ved, at mennesker med jordforbindelse ikke hænger på træerne, som digteren Benny Andersen en gang har udtrykt det.

Og derfor er det glædeligt, at Jesus, i det at han stiger til vejrs efterlader os med sin kraft og sin velsignelse.

Han siger til os, at det er nu på dette sted vi skal leve og stole på, at kraften fra det høje virker også i os og med os til gavn for vor næste.

Gør vi det, så kan det være vi får øje på det som børnene får øje på og som Rasmus i Astrid Lindgrens fortælling om Kalle Blomqvist siger: Tænk, hvor smukt der må være i himlen, når der er så smukt på vrangen"! Amen